

Expedice

ŠPANĚLSKO

(25.5.-8.7.2005)

Konečně jsem se rozhodl, že si splním svůj dávný sen a vydám se do Španělska. Tatka mi domluvil kamion do Milána, tak sem se sbalil a vyrazil. Naši mají strach.

D1 - 25.5.2005 středa

Vstal jsem brzo, otec jel služebně do HK tak mě vzal sebou. Odtud je jen kousek do Jaroměře, ze které mi kamion jel. Chvíli sem na něj čekal, pak se objevila scania s docela mladým řidičem na můstku. První co mi řekl, jestli nemám trávu a ať mu nevykám. Navíc to byl slovak, a já věděl že to je tutovka. Odjeli sme akorát do Phy, na šoféra Vildu tam čekala jeho milá a na mě Fox. Moc rád sem ho po dlouhé době viděl a pokecal s ním. Vypracoval si velmi osobitý styl hraní na didgeridoo - není to špatné! Spal jsem u Foxe.

D2 - 26.5.2005 Čt

Z Phy sme vyjeli brzy po poledni, ale zas enem kúsok. Němci mají nějaké svátek, tak sme zůstali stát na hranici. Času hafo, Vilda šel spát, tak sem začal číst knihu, kterou sem si před cestou koupil (za poukázky kvůli FO:). P. Coelho - Poutník (denník Mága). Popisuje svatojakubskou cestu napříč Španělskem až do Santiago de Compostela. Říkal sem si - to je výzva! Možná to zkusím. Pak byla tma, tak sem si v kokpitu otevřel druhé lůžko a šel sem spát.

D3 - 27.5.2005 Pá

Dnes sme doháněli dosavadní loudání. O půlnoci sme vyrazili a popoledni sme už byli v Milánu. (Seznámil sem se s praktikama jako rozebírání tachografů, apod...:)). Za chvíli sem tu chytil Itala, který mě vzal skoro až do Janova. Neznal anglicky, tak sem cvičil Španělsko-italskou konverzaci. Postupoval jsem podél pobřeží na západ, až sem narazil na 2 Portugalce. Ukecal sem je, ukázal jim pas, tak mě nakonec vzali. Vlezl sem jednomu z nich do kokpitu. Zas neznal anglicky, ale španělsko-portugalská konverzace už byla lepší. Vášnivě mi z okýnka ukazoval všechny krásy světa, a já to ještě vášnivěji hlтал. Výhledy na širé moře, hladké jak zrcadlo, kopce, lesy, skály... Psycho. Přes hranice, kolem Monaka, až do půlky Francie. Spal sem v trnitém křoví nad dálničním odpočívadlem pro kamiony. Krásně to vonělo bylinkama.

D4 - 28.5. So

Ráno jsem přistoupil k tomu druhému portugalcovi. S ním už se dalo drbat anglicky, tak to šlo. Fičeli sme celý den a zavezl mě asi 80km před Zaragozu. Našel sem tu kousek polorozbořený kamenný domek. Nebyl to sice původně kostel, ani tam nerostl fíkovník, ale stejně sem si připadal jak Santiago, když jsem v něm ulehal ke spánku.

D5 - 29.5. Ne

Ikdyž je neděle docela blbý den na stopování, hned zrána sem chytil TIR do Zaragozy. Řidič byl super, cvičím španělštinu. Už od začátku své cesty jsem každý den něco od šoférů vysockoval - (teda, oni mi něco dali a já to neodmítnul) - pivo, jahody, jabka..., ale tenhle byl bomba. Pozval mě na kafe a crossan, a navalil mi tolik plechovek... (A to sem ještě věci odmítl). NO, aspoň mám co jíst. Prošel sem si Zaragozu a napsal domů m@il. Přes to jejich Ebro tu mají taký most, že kdyby ho Karlák viděl, tak se hanbou zboří, žloutek nežloutek. A ten jejich kostel - no, taky není marný. Odpoledne sem chtěl chytit stopa do Pamplona, prd. V největším vedru sem vyšel ze Zaragozy a t'apkal 10-15km přes zona comercial. Došel jsem až do Utebo. Tu sem socknul dva týpky o festovní paldu trávy, navalili mi k tomu ještě papírky, a cpali mi aj cíčko na tabák, ale to už sem odmítnul. Papírky sem těž ztratil, no, ještě že mám dýmku. Z Uteba mě jiní 2 vzali pár km na benzinku, aspoň snad zítra něco chytnu. Ustlal sem si v křakách a udělal si veselý večer...

C1 - D6 30.5. Po

Ráno se stopovalo fajně, -> Pamplona -> Puente la Reina. Už sem se nabeton rozhodl že podniknu svatojakubskou pouť do Santiaga. Na batoh jsem si namaloval centrákem mušli a šel se přihlásit do místního Albergu. Dostal sem Credencial del Peregrino, do kterého budu sbírat razítka a vyrazil jsem. Překvapilo mě, kolik lidí Coelhoova knížka na pouť přilákala. Bylo úžasné prožívat něco, o čem jsem jen četl a v mysli to bylo zařazeno pod štítkem fantazie. Už jen vidět most v Puentě, přesně ten konkrétní most o kterém se píše v knize, a moci se ho dotknout, bylo něco velmi vzrušujícího. Vyrazil jsem a během cesty jsem potkal 2 čechy, Lucku a Martina, někde od Bavorova. Připojil sem se k nim, a doťapkali sme spolu až do Estelly. Tady měli docela cool kašnu, měla 2 kohoutky, jeden na vodu, druhý na víno. Žel, přišli sme asi pozdě, protože tekla jen voda. Přespali sme v lesíku za dědinou.

C2 - D7 31.5. Út

A pochodovali jsme dál, olivovými sady a vinicemi. Po krajině byly roztroušeny malé kamenné domky, jen sem čekal kdy z některého vystrčí hlavu plešatý poustevník. Včera mě trápilo revma, a dnes zas ale bylo lepší. K večeru už byla Lucka nák uštváná cestou, tož to s Martinem zakotvili. Rozloučil sem se s nima, a rozhodl se t'apkat ještě kousek. Ustlal jsem si skoro až za tmy, v křakách u cesty asi 10km před Logroño.

C3 - D8 1.6. St

Ráno jsem vyrazil a fičel sem jak motorová myš (teda, tak to alespoň včera

nazvala Lucka...) ale občas sem měl spíš pocit že kulhám jak postřelená žaba. Cesta vedla přes nekonečné lány obilí, slunko pařilo, a přes siestu se prostě chodit nedalo. K temu se přidaly puchýře - mám malíčky jak žárovky. Taky su docela spálený. Ale no importa, hlavně že postupuju. Spal sem na ne moc příjemném místě, u fabriky kousek před Nájerou.

C4 - D9 2.6. Čt

kolem poledne jsem dorazil do Sto Domingo de la Calzada. Pěkné město, tak sem tu strávil siestu - lehl sem si u křižovatky do trávy pod strom, a spal sem několik hodin. Odpoledne jsem vyrazil dál, ale nák se mi vyhnuly žluté šipky, nebo spíš já jim, a ztratil sem se. Těpnul sem takou fajnou babičku, ptal sem se ji na cestu. pokecali sme (řekla že mluvím dobře španělsky...) a zavedla mě do nejbližší dědiny do albergue municipal. Dostal sem úžasnou večeři - hromadu čočky, klobásu, salám, meloun, chléb a víno. Osprchoval sem se a po týdnu sem spal pod střechou.

C5 - D10 3.6. Pá

Ráno sem ještě dostal fajnou snídani, a protože za to všechno po mě nic nechtěli, hodil sem jim do kasičky 2€. Měli na ni nádherný nápis: „dej kolik můžeš, nebo si vezmi kolik potřebuješ“. To by se v ČR neuživilo. Byl sem asi docela naspeedovaný - ta noc pod střechou mi bodla - a navíc bylo slušné počasí (oblačno) takže se šlo fajně. Ťapkal sem průběžně celý den, prošel sem Belorado, večer pak ještě San Juan de Ortega, a kousek za dědinou sem zakempil. Skoro celá cesta se táhla krásnými bory, cesta byla vroubená vřesy a všude bylo plno bylinek. Stromy byly proti předchozím pláním moc příjemnou změnou. Spal jsem v lese, na lůžku z chvojí. Fajne...

C6 - D11 4.6. So

Ráno sem vstal, a byl sem ještě náký ztuhlý. Nojo, alberg je alberg. rozhýbal sem se pochodem do Burgosu. Vlastnímu městu předcházela zona comercial, to už sem znal za Zaragozy, a bylo to zas utrpení. Celé tohle ciudad je na mě náké velké, a cesta ním byla taková úmorná. Ikdyž - našel sem tu net za 1€/hod. a historická část města byla tež docela fajna. Siestu jsem strávil (prospal) pod stromem u kostela, ve kterém se zrovna konala svatba. Později sem v tymhle městě potkal ještě další 2 svatby. Šecko sa to nák páruje... Taky sem tu těpnul 2 duchodce, sed sem si k nim v parku a cvičil španělštinu. Od dědy sem dostal zapr. No, jak sem se tak všude pozdržoval, byl už večer když sem procházel albergem na konci Burgosu. Dál už se mi nechtělo, tak sem nasadil somrácký výraz, a socknul sem se.

C7 - D12 5.6. Ne

Vyarzil sem časně ráno, a zas sem byl tou teplou postelí nák naspeedovaný. Sice mě haprovala achylovka, ale jinač ok. Šel sem s takym fajnym francouzem, a naše

komunikace byla taková španělsko-francouzsko-anglicko-česká, ale domluvili sme se. Pak sme se rozdělili a každý šel svým tempem. Začínal sem už být unavený, a pak sem na jedné náhorní plošině potkal skupinu cyklo-caminos. Byla mezi nimi MIMOŘÁDNĚ pěkná dívka. Už sem ji viděl asi 2x předtím, jednou kolem mě profičela na kole, a včera sme se střetli v historické části Burgosu. Až dnes sme se ale pozdravili a dali do řeči. Ona zpomalila a já vedle ní skoro klusal. Jmenuje se Mariana (ale 100% si tím jistý nejsem, za tu sklerózu bych se nakopal do hlavy) a je z Mexika. Jó, na takové vzdálenosti já mám haluz. Dal sem ji em@il a ona si ho docela ráda vzala. Chvíli sme kecali a pak musela dohnat svoje compañeros, a nechala mě na cestě samého, plného nové energie. Ťapkal sem dál, chvíli sem se zdržel v pueblu - potkal sem tu Francouze z rána (myslím že se menuje Gerare) - koupil mi pivo a aj syrem mě pohostil, takže jsem (samozřejmě po siestě:) mohl pokračovat. Došel sem k osamocenému albergu v ruinách st.Anton. Musel to být skutečný architektonický gigant, a teď jeho hlavní lodí, pod gotickou klenbou, proplouvala asfaltka. Tady jsem se seznámil s Xavim, (Es glego) něco jsem pojedl (vysockoval:) a šli jsme dál. Nákou chvíli se u nás držel ještě jeden francouz, ale pak to vzdal:) V jedné vesnici jsme potkali zakempené Mexičany, ale zas tak moc sme se nezdrželi a fičeli dál. Došli sme až do puebla Itero de la Vega asi 50km od Burgosu. V jednom albergu sme vysockovali jídlo, ale Xavimu se nelíbil hospitalero, tak sme šli do jiného. Naházeli jsme věci do rohu a zapadli do baru. Pak sme ještě s jednou Švýcarkou a jedním Španělem zhulili většinu trávy co sem měl. (No, a pak sem šel asi spát do toho albergu...) Docela silný den, 50km v nohách, potkal jsem Gerara, Marianu a Xaviho, a nakonec jsem se nadymil jak dogo...

C8 - D13 6.6. Po

Ráno jsme vstali jako poslední, a pokračovali sme v cestě. Xavi je prima. Zvládá španělsky, portugalsky, docela anglicky, použitelně francouzsky, a teď se začíná učit němčinu. takže se bez problémů domluvíme, a aspoň mě naučí něco španělsky. Má 29 let, a živí se jako muzikant - hraje na flétnu (nejen) a skládá. A hlavně, naše duše si rozumí. Povykládal mi toho hodně, ale to už je jiný příběh. Ted' jen pochodujeme a nohy nás NESNESITELNĚ bolí. Po 30km jsme došli do Carrion de los Condes. V albergu jsme vysockovali nějaké jídlo a pak šel Xavi do centra, vydělat cash hrou na flétnu. Potkali jsme mexicanos - nejdřív jsme poslouchali Xaviho pouliční koncert, pak sem si dlouho povídal s Marianou (přičem za chvíli konverzace sklouzla ze španělštiny do angliny) a pak sme zašli na 2 kousky do hospody. Pomalu jsme se rozloučili a se Xavim jsme se pomalu pobírali na noční úsek dnešní cesty. Ještě než sme opustili pueblo. podařilo se nám nějakého domorodce socknout o kostku hashe a cíčka. Stáhli jsme 2 jointy, počkali na první hvězdy, a vamos. Cesta byla zajímavá, byli sme řádně nahashení, ale nohy nás stejně neuvěřitelně bolely. Soustředil jsem celou svou mysl abych se uvedl do

co nejhlubšího tranzu, a vnímal jen hvězdy nade mnou. Co se týče okolí, ono ani nic jiného vnímat nešlo. 20km cesty tu protínalo nekonečnou planinu - The Middle of the Nothing. Nakonec jsme to vzdali, a kde jsme se zastavili, tam sme se vyvrátili doprostřed cesty a pár hodin prospali. Já bych asi ještě chvíli vydržel pochodovat ale pauze sem se vůbec nebránil.

C9 - D14 Út

Jakl sme se zobudili - střízliví, vykoslí, hladoví a unavení - bylo už světlo. Po dalších asi 200m pochodu se před námi otevřela proláklina skrývající vytoužené pueblo s alberguem. Nák sme zašli do baru na kafe a topinky, a pak se do útulku prospat. Dostali jsme místo v prádelně na zemi. Dojebaní jak psi, sme se s Xavim během dne dobelhali do puebla Shagun. Mexičany sme tu nenašli, tož sme povečeřali - nikdo ze západoevropanů neznal rýži ve varných sáčcích - barbaři! Spali sme pod schodama, ale na fajn měkych matracach.

C10 - D15 8.6. St

Mrzí mě, že už mexičany nevidím. Chtěl jsem se s Marianou ještě rozloučit. Ráno jsme vstali, a po slabých možná 15km jsme se dovedli do puebla El Burgo Ranero - THE MIDDLE OF THE WORLD. Tu jsme se celý den flákali, odpočívali, Xavi hrál na jembe i na flétnu, pak sme zašli na pivko (a na indiánskou čelenku jsem nalákal aj nějaké jídlo od servírky) a s jednou němkou sme si dali finálního večerního jointa hashe při západu slunce u jezírka.

C11 - D16 9.6. Čt

Ráno jsem vstal docela pozdě, Rozloučil jsem se s Xavim, protože teď bude ve Středu Světa nákou chvíli kotvit a čekat na svoji girlfriend, a t'apkal jsem zas dál. Okolí nic moc, samé dědiny a městečka, a samé pole s šílenýma zavlažovacíma systémama. procházel jsem jedním větším pueblem (Mansilla de las Mulas) a naraz slyším „Ólá, Isár". stál tam Gerare a něco mi francouzsky vysvětloval. Ne že bych mu nák moc rozuměl, ale mám pocit že je z nějakých důvodů nucený camino skončit. K večeru jsem došel do Leónu. V albergue municipal chtělo 3€, ale nasměřovali mě na klášter Benediktínek, tož sem zapad tam. Vysockoval jsem fajnou večeri, sprchnul sem se, a šel na bohoslužbu. Ve španělštině. No, nerozuměl sem šeckemu, ale jinak to bylo m'oc fajne.

C12 - D17 10.6. Pá

vyrazil jsem časně z rána, a ještě v Leónu jsem se přidal k jednomu španělovi - Gabrielovi. Už jsem ho potkal dřív, a dnes šel jak nezmar. Pokecali sme, já sem mu dal tabák a on mě papírky. Nakonec jsem prohlásil že potřebuju siestu, bo po 18km bez zastavení mě bolely šecky klouby od pupku dlolu. V klidu sem se najedl, zašel si na net do nejbližšího albergu, a pokračoval svým tempem dál. K večeru se

krajina zlepšila, červená hlína, kopce a stromy. Jak už sem byl u Astorgy, bylo už celkem pozdě. Alberg bych asi eště stihl, ale zastavil jsem u stanu u cesty. Z chvíli jsem zjistil, že jeho obyvatelem je houmlesák z Polska. Pogadaťi sme, podělil sa so mnou o žrádlo aj o pivo. Dokonce kafe z vody ze zavlažovacích kanálů sme si zrobili. Prostě lačes. Na noc jsem socknul půlku stanu, no, nebylo to jak na posteli u Benediktínek, ale lepší než drátem do oka.

C13 - D18 11.6. So

Poslední dobou spojuju užitečné s užitečným. Příjemným se to nazvat nedá, protože luštěnin se člověk za chvíli přeje a taky dychat si to ve spacáku... Ale je to nejlevnější jídlo tady a využívám to jako alternativní raketový pohon. Ráno jsem prošel Astorgou, a pokračoval docela příjemnou hornatou krajinou dál nahoru. Cestou sem potkal docela prima asi 60letého holand'ana. Podělil sem se o jabko, uvařili sme kafe (ted' už z jeho zásob, protože mě došlo) a aj zmrzlinu mi koupil. Fajně sme si pokecali, je to učitel fyziky, takže v oboru. Pak to zalomil v nějaké dědině a já pokračoval. Chtěl jsem jít dál, ale nakonec jsem skončil v mystickém Foncebadónu. Už pár km před ním mě skoro povalila náhlá vlna energie, a když jsem vkročil do městských trosek, věděl jsem že tu zůstanu přes noc. Coellho napsal: „Jednoho dne vstane Foncebadón z trosek. Legie tam zanechala obrovskou moc“ a jeho věštba se už začla plnit. Funguje tu několik domků, bar pro caminos a kostel spojený s albergem. Ten mají na starost 2 němky - a pohostily mě opravdu královsky. Uvařili kotel úžasně polívky pro všechny - dal sem si 3 talíře - na interfernet sem si zašel a dostal sem matraci v kostele na zemi. Lačes. Ale ještě před tym sem zalezl do trosek...

C14 - D19 12.6. Ne

Ráno jsem dostal ještě luxusní snídani, tak sem si řekl že jim nějaké to oiro hodím do kasičky. Učiniv tak, stal jsem se cílem útoku německé hospitaléro - že prý nemám nic dávat když nemám peníze. Chtěla mi je vrátit, ale já sem si spíš řekl, že takovým lidem jsem měl dát víc... Pokračoval jsem dál přes hory, lesy a vřesy. Prošel jsem kolem velikého sloupu s křížem. Byl zavalený skoro do čtvrtiny hromadou kamenů a oblázků, a já jsem zde taky jeden nechal. o pár vesniček dál se z lesa zaačla ozývat příjemná hudba. Šel jsem za zvukem a našel jsem dívku pod obrovským magickým kaštanem jak hraje na flétnu. Sedl jsem si a poslouchal. Pak jsme se dali do řeči - jmenuje se Christelle, je o 10let starší a je z Francie. Ale poslední 4 roky žije po celé Evropě, dělá sezóní práce a užívá si mládí. Uvařili jsme si na ohni těstoviny a pokračovali spolu. Kousíček za Ponferadou jsme to zapíchli u lesa za třešňovým sadem. Během cesty i pak jsme probírali nejruznější filosofická témata;naše konverzace byla taková anglicko-španělsko-česko-francouzská. Velmi mi lichotilo, když mi po debatě jako reakci na mé názory řekla

„You are only nineteen?!” Na hodně věcí máme společný názor a naše duše k sobě mají blízko.

C15 - D20 13.6. Po

Ráno jsme museli vstanout a pokračovat. Neušli sme ani 20km, Christelle byla ňáká unavená, a chtěla sprchu a albergue, tak sme zakempili už ve Villafranca del Bierzo. Christelle uvařila večeři, zakouřili sme eukalypt a udělali si procházku nad krchov. Přestávám se snažit chápat svět. Spali sme en albergue, držíc se za ruku z jedné postele do druhé...

C16 - D21 14.6. Út

Ráno jsme vyrazili z Villafrancy, a rozhodli se pro alternativní trasu. Vedla trochu oklikou, hrubo nahoru a nakonec dolu, ale šli sme poetickými lesy namísto ir por la carretera. Probrali jsme vše. Od alternativních teoretických modelů stavby atomového jádra, přes matematiku n-rozměrných krychlí a koulí, školství, trochu politiky, dějiny filosofie až po literaturu krásnou i naučnou. Občas mi sice chyběla cizojazyčná terminologie, tu ale nahradila obrazotvornost a "řeč světa", kterou jsem se s nikým nenaučil používat tak rychle jako s Christelle. Sešli sme z kopcov a připojili se k camino por la carretera, a k nám se připojil známý z Villafrancy, Ital (a zaboha si nevzpomenu jak se jmenoval) s vlčákem Hugem. Ťapkali sme ve třech+pes, spestřujíc si cestu hrou na flétnu a buben. Občas sem musel tlumočit mezi ním a Christelle, Ital mluvil španělsky a Francouzka anglicky. Do toho čech jako tlumočnick a německý ovčák. Internacionála jak vyšitá. Pak nás ale pes i s páníčkem opustili a my došli do malé dědinky s odpočívadlem. Bylo tu ohniště, tak sme se rozhodli uvařit večeři. Snažili jsme se chovat nenápadně, ale stejně sme na sebe upoutali pozornost, a za chvíli nás obklíčili domorodci. Velmi se podivovali česko francouzské-dvojici, a ukázalo se že mají mírové sklony. Obohatili naši večeři o salát a klobásu, a jeden dědula nám nabídl že můžeme přespat ve stodole. Původně sme chtěli ještě trochu pokročit, ale začlo se stmívat, tak sme to vzali.

C17 - D22 15.6. St

Tenhle den byl divný. Pomalu jsme začli zdolávat nejvyšší překážku naší pouti, horu Cebreiro. Cestou byly nádherné výhledy do okolní krajiny. Minul nás Ital, který zoufale hledal svoji lásku z Anglie. Nahoře, ve stejnojmenném pueblu jsem byl vtlačen do baru a bylo mi vnuceno pivo. Škoda peněz. (Ale bylo dobré...) Seděl tu jeden šílený španěl, a začal nám vysvětlovat docela psycho věci. S Christelle mluvil rozlámanou franinou a se mnou mumlal španělsky, takže jediné co jsem pochopil bylo, že izar znamená v Euskera, čili v jazyce Basků estrella, čili hvězda. Podaroval nás taky ňákou tou ganžou, takže sem si pak fakt připadal hvězdně. Budu muset ale ještě hodně trénovat, Christelle můj joint okomentovala, že je

nejhorší jaký kdy viděla. Pokračovali sme nadymení dolů. U jednoho kostelíku s otevřeným přístavkem jsme se zastavili, protože to vypadalo na déšť. Na ohni jsme udělali nějaké jídlo, a protože nakonec nepršelo spali jsme za kostelem na měkké trávě.

C18 - D23 16.6. Čt

Ťapkali jsme dál, a bylo nám veseleji, ikdyž jsme věděli že dnes se budeme muset rozdělit. Cestou jsme potkali Christellinu kámošku Isabell, a protože francouzsky moc nerozumím, měl sem docela čas na přemýšlení. V Tricastella mi Christelle v supermercadu nakoupila jídlo tak na tři dni, bránil jsem se, ale marně. Zašli jsme kousíček do lesů, docela slušně jsme pojedli, zakouřili si Christelle zahrála na flétnu, a při této melodii jsem ji opouštěl. Říkala že tu zůstane nějakou dobu medítovat, a byli jsme domluvení že se sejdeme u nás v Česku. A hodně pěkných věcí mi ještě řekla. Například že na mě nikdy nezapomene - tomu docela věřím, já bych na ni taky neuměl zapomenout. tak jsem pokračoval chvíli sám, cestou do Samosu jsem zase potkal Isabell, tak jsme pokecali - anglicky. Za Samosem jsem si u řeky udělal siestu, uvařil si těstoviny (džezva na to není ideální, ale dalo se...) a tak. Spal jsem venku, asi 5km před Sarriou. Noc byla teplá.

C19 - D24 17.6. Pá

Šel jsem dál, a cestou se ke mě připojila jedna polka, Anna. 24let, velice pěkná. Kecali jsme takovou slátaninou angličtiny, španělštiny, češtiny, slovenštiny a polštiny. Chvíli převládala ten, jindy zas onen jazyk. Dorazili jsme do Portomarín - městečka ani ne moc velkého ani ne moc malého, s obrovskou vodní nádrží pod sebou. Původně jsem chtěl jít dál, ale stvrnul jsem už tady - v albergue sem si uvařil, osprchoval sem se; zašel jsem se s Annou podívat k nádrži - chtěl jsem se i koupat, ale voda nebyla zas tak čistá. Zas sem spal na posteli...

C20 - D25 18.6. So

Šel jsem dál, a ikdyž Anna vyrazila o kus dřív, během dopoledne jsem ji dohnal. Brepta mi ale jednou řekl: „Poku nééé“ tak sem si dával pozor. Chvíli sme se zdrželi v Palas de Rei, zašel sem si na net, ale v albergu tu neměli nádobí, tak sme pokračovali dál. Došli sme k opuštěnému albergu v "Casanova" - nebyl tu žádný hospitaléro, zato ale fajna kuchyň, tak sem uvařil těstoviny. Anna tu zůstala, a já, paměťiv Breptova varování jsem pokračoval dál. Došel jsem do městečka Melide. Jeden camino-polák mi ukázal cestu do albergu. Strašně se divil, že mu já, jako čech, rozumím, a ještě víc ho překvapilo že i on zrozumí mě. Chtěl jsem vařit, kuchyň byla ale plná, tak sem se šel projít. Před ubytovnou na zídce jsem těpnul Andrea, galiga. Počastoval mě syrem, chlebem, sušenkami, kiwi sem dostal... no prostě už sem večer do kuchyně nešel. Je to inteligentní člověk, navíc vystudoval filologii, takže mě strašně fajně pomohl se španělštinou. Anejen lingvistická byla

naše debata. Tak sme se zažrali do debaty, že sem pak musel jít spát aniž bych se stihl osprchovat.

C21 - D26 19.6. Ne

Ráno jsem vyrazil a během dne mě dohnal Andreo. Docela jsme fičeli, a během cesty do mě docela hustě hustil španělská slovíčka. Procházeli jsme přírodou, takže to byly věci jako "dub", "bříza", "břečťan" - co nevěděl španělsky, to mi řekl alespoň v castillano. Chtěli jsme dojít do Lavacolly, dědiny 10km před Santiagem - prý tam je albergue. Andreo mi ale utekl, a já pokračoval sám. Teda, na chvíli jsem se připojil ke dvěma jihoafričankám, docela do mě hustily a chtěly mě pozvat na oběd, já jsem jim ale utekl. Když jsem došel do Lavacolly, byl jsem vyčerpaný a strašně hladový. A ještě k tomu mě skoro přejelo letadlo - no fakt!, šlapu si to takhle nekonečným eukalyptovým lesem, a najednou hrozný řev. Hledajíc někde mezi stromama sopku nebo Godzillu jsem uviděl startující letadlo - no měl sem ho přes celou obrazovku, tak tak že mě křídlem nesejmulo. v takovém stavu sem teda došel do Lavacolly, a zjistil sem, že tu není albergue. No myslel sem že mě trefí. Na pokračování k nejbližšímu jsem už neměl čas ani síly, tak sem to zakotvil 2m od camina, udělal jsem oheň a něco málo(!) jsem pojedl.

C22 - D27 20.6. Po

Ráno jsem vstal a našel posledních 10km do Santiaga. Chvíli jsem šel se dvěma australanama, u cedule SANTIAGO se ale odpojili a já bloudil městem sám. Šipky se mi ztratily, tak jsem si to kličkoval ke katedrále vlastní cestou. Rozhodl jsem se vyzkoušet své lingvistické schopnosti, a na cestu jsem se nezeptal španělsky, ale upotil jsem otázku v galiego. Nevím jestli jsem uspěl, protože když mi tázaná osoba odpověděla taky v galiego, pochopil jsem směr akorát z temperamentní gestikulace. Nakonec jsem katedrálu našel - byl to naprosto úžasný pocit, po 700km jsem dosáhl jednoho z nejdůležitějších bodů své pouti. Sedl jsem si do lavice a jen tak jsem vnímal energii věků, energii kterou tu svými mozoly donesli poutníci z celého světa a kterou katedrála kumuluje jako obrovský kondenzátor. Za chvíli začla bohoslužba. Štěstí z vykonané pouti, únava a prostředí katedrály mě tak vzaly, že jsem seděl, poslouchal jsem kněze aniž bych rozuměl slovům a plakal jsem...

Ještě v pondělí jsem Santiago opustil a pokračoval do Negreiry, směr konec světa. Cestou jsem se seznámil s jednou němkou, od které jsem vysockoval docela dost jídla, hlavně teplou večeři večer v albergu. Vůbec, albergue v Negreire byl cely fajny, internet zadáčo (s cedulkou NO APAGAR:), dost místa, kuchyň, prostředí - no, chyběl už jen hajzlpapír. Večer sen dostal SMS od Christelle, že se chce znovu setkat

C23 - D28 21.6. Út

Střetávací manévry byly strašně složité - Christelle chtěla jít nejdřív v noci, naštěstí nešla a pokračovala až dnes ráno. Nejdřív se chtěla setkat v Monte Gozo zítra, pak slíbila že ještě dnes dorazí do Lavacolly a večer sem dostal zprávu že jsou unavení (protože nakonec šla s někým studentama) a skončili v St. Irene. Já sem mezitím fičel z Negreiry zpátky; zkoušel sem stopovat ale zastavil mi akorát bus. Zkasíroval mě o 2€ ale aspoň sem se rychle dostal do Santiaga. Odtud už pěšky, jen kousek sem se svezl stopem. Cestou sem potkal Jitku a Karolínu, tak sem jim ještě dal m@il až pošlou fotky; a pak ještě Martina s Luckou. Chtěl sem jít až do St. Irene, ale Christelle nejdřív psala že dofičí až do Lavacolly, tak sem zustal tam. Měl sem docela pitomý bivak, hned u cesty aby mě nemohli minout. V noci bylo strašně vlhko a kosa.

C24 - D29 22.6. St

Ráno sem dostal SMS, kdy asi hodlá delegace dorazit. když už to propásli asi o hod'ku, sbalil sem se, a šel jim trochu naproti. Seděli o 300m dál v hospodě na pivu. Super. Ale byl se moc rád že ji vidím. Odpoledne jsme došli do Santiaga. Nějaký čas v katedrále, a pak sme vylezli ven na náměstí. Christelle celou dobu sbírala u cesty bordel. Já ji v tom pomáhal, a bordel z posledních 20km sme dotáhli do města a vysypali na náměstí na hromadu. K tomu sme si sedli, Christelle měla na sobě italsko-španělsko-francouzsko-anglickou ceduli s moc pěkným ekologickým textem. Seděli sme v tom odpoledním pařáku bez mráčku a beze stínu asi hodinu. Guarda civil si nás naštěstí nevšímala, většina kolemjdoucích bohužel ale také ne. Občas se ale někdo zastavil, prozkoumal bordel, přečetl si text nebo si nás vyfotil. V jednu chvíli nás dokonce obklíčil školní kolektiv:). A tak sme fičeli dál, za město a po chvíli jsme potkali Martina s Luckou a Ringem (němec který se k nim takňák přifařil). Stvrkli sme dlouho a kecali sme. Začlo se šeřit, a v posledních křečích zapadajícího slunce jsme našli docela použitelný úkryt.

C25 - D30 23.6. Čt

Cestou do Negreiry jsme přecházeli jednu větší řeku - tak sem si zaplavali a vyprali prádlo. V Negreire ještě před albergem jsme našli v kontaineru >solo papek< dvě luxusní roury - didgeridoo. Svatojánskou noc jsme spali před albergem na matracích, místo klasickým ohněm jsem ji uctil fajfkou

C26 - D31 24.6. Pá

Fičeli sme dál, až do vesnice Ovideo. Zdejší albergue je fajn, dostali sme na večeri hafo polívky, ale bylo moc lidí, tak sem spal venku. Na mě dokonce nezbyla ani matrace. (A tež tu v te dědině litalo much! dužo!)

C27 - D32 25.6. So

Chvíli po tom co sem se zbalil začlo pršet. Nechtělo se nám opouštět suché přístřeší albergu, tak sme zahráli koncert pro dvě didgeridoo a orchestr kapek. Pak se nebe uklidnilo a my vyrazili (ale nejdřív sem dot'apal tu polívku:) V Hospitalu sem potkal jednu českou mladou holku. Už sem o ní víckrát slyšel, prý se tu ohlíží po synkách - ale jak ňa viděla s Christelle, tak ji asi přešla chuť na delší konverzaci, a upalovala v protisměru dál. Při jedné zastávce jsme se oba shodli na tom, že musíme co nejdřív dojít do Finisterre(:)), ale za chvíli nás schladil další příval deště. Než jsme došli k nějakému přístřešku, byli sme úplně mokří. A Christelle teř furt cestou šařkovala - furt si něco oblíkala, pak zas chtěla vyhodit teleskopickou hůlku, aby do ni nenarval blesk (a to ja som šel s deřtníkem) - no prostě baba. K večeru se počasí umoudřilo, a my sme dorazili do albergu v dědině asi 10km před Finisterre. Sobota večer, to znamená fiesta. Hned před ubytovnou byl plac, kde se pařilo. Sotva sem vylezl ze dveřů, už sem měl jointa v repráku a pivo v haxně. Jidlo a pití zadáčo (a to nemluvíme o večerě v albergue o 4 chodech), hulení, zahráli sme na nejrůznějši nástroje, pokecali prima.

C28 - D33 26.6. Ne

Poslední etapa byla velice krátká, ale nám docela trvala. Za to mohly jednak zastávky, ale hlavně celková únava a problémy s nožičkama. Prošli jsme městečkem Finisterre a pokračovali až na stejnojmenný mys. Úžasné, konečně, po více než 800km často tak namáhavé chůze jsem došel až na KONEC SVĚTA. Ještě nikdy jsem nebyl tak daleko od domova, ještě nikdy jsem nevykonal tak obrovskou pout', ještě nikdy jsem nezažil něco tak úžasného. Znovu jsem tady potkal Martina s Luckou, a taky naši Italsko - Anglickou dvojici (už se našli!) Sestoupil jsem po příkrých kamenech dolů, až ke hladině Atlantiku. Pusto, a přece tak živo. Vlny se tříštily o rozervané skály. Věčný boj živlů sledovali ze svých úkrytů drobní obyvatelé divokých břehů - všemožní měkkýši, rybky, mořští ježci, chaluhy... Nějakou dobu jsem pozoroval tu úžasnou scenerii, ale zahnal mě zpátky úplně jiný živel, neúprosné slunce. Ochladili jsme se v hospodě pivkem, já jsem dokonce dostal 2 za cenu 1 (a ani to jedno sem si neplatil sám...), no nevím co na mě ta výčepní viděla...:) Cestou do puebla jsme objevili úžasnou pláž - byla sice neuvěřitelně špatně přístupná, ale o to více čistá a soukromá. (Tvořili sme vlasně docela drsný internacionální oddíl - Čechoslovák, Francouzka, Ital a Angličanka ve Španělsku. gut). Večer sme v albergu uvařili hromadu jídla, od Kristiana (toho Itala) sem vysockoval ňáké vařené slávky co nalovil v moři. Už ani nevím kolik panáků sem pak v hosě vypil, jistý jsem si jenom tím, že je platil pořád někdo za mě. Spali sme s Cristelle na chodbě, na 130 centimetrovém štosu matrací.

D34 - D45 27.6. - 8.7. CESTA ZPÁTKY

27.6. Po - s Christelle jsem stopem dojel do Padronu, tady jsme přespali v albergu.

28.6. Ut - dojeli jsme stopem do Ourense a přespali sme v nějakých nedostavěných barácích. Jeden z týpků co sme stopli se podělil s trávou, hned ten další měl haš. Byl jsem docela na šrot. (A dostal jsem kostku sebou)

29.6. St - Konečně jsme se vymotali z Galicie - chytili sme lift až do Madridu. Spali sme na benzince u dálnice.

30.6. Čt - Na další benzince pár km od Madridu Christelle chytila kamion do Bordeaux, chvíli po ní sem stopnul nějakého čecha - jel nakládat někam na sever Španělska a pak do Itálie. Tak sme jeli spolu. Na jihu Francie při spací pauze sem ho ale ztratil, protože jsem zaspal odjezd asi o $\frac{1}{2}$ h. Na obzoru hořely lesy a já nevěděl kdy se dostanu domů. Ještě nikdy jsem nezažil takovou psychickou bolest, nikdy sem nebyl v takové depce. Ráno jsem chytil ale jednu francouzskou belgičanku - úžasná baba, pokecal jsem si a hlavně mi zvedla náladu - to jsem potřeboval především. Dovezla mě do jednoho městečka na francouzské riviéře. Okoupal jsem se ve Středozezemním moři a další den (neděle) jsem došel (asi 30km) do Nice. Beznadějná situace pro stopování, tak jsem v pondělí za 21€ koupil jízdenku na vlak do Torina. Po dalším 30km přesunu jsem došel k fabrice kde nakládalo auto JTC. S šoférem jsme den čekali na nakládku a 6.7. ve St jsme vyjeli do Ingolstadtu. Odtud jsem stopnul auto do Phy a z Prahy sem měl zase domluvené auto do Bohumína. Domů jsem dojel v Pátek 8.7.2005 kolem poledne.

Cesta mi dala strašně moc. Nikdy předtím jsem nezažil takovou fyzickou bolest, nikdy předtím jsem nezažil takovou psychickou bolest. A platí to i o těch druhých extrémech.

Svatojakubská pout' se nedá popsat - ta se dá jedině PROŽÍT. Bylo v ní vše co bylo v mém životě až do posud a ještě o kus víc. Poznal jsem dobré lidi, naučil se spoustu zajímavých věcí a hlavně jsem zas možná trochu blíž k tomu, abych poznal sám sebe...